

Opmerkelijke vriend: Theo Stavenuiter

'Ze zullen me wel lastig gevonden hebben'

Ingewijden kennen Theo Stavenuiter (69) als actief lid van de commissie die de nieuwe statuten van de Vereniging van Vrienden van kritisch commentaar voorzag. Theo Stavenuiter liet zich laten kennen als iemand met oog voor het 'detail'. Hij verzette zich – en met succes – tegen het voorstel om de leden van de Vereniging hun recht op gratis entree van het museum af te nemen. Ook is hij lid van de kascommissie die financiën en bezittingen van de vereniging controleert. Dat doet hij met plezier en met precisie en dat zal diegene die Theo's arbeidsverleden kent, niet verbazen. Bij zijn pensionering was Theo 'manager consolidation department' bij Hunter Douglas. Een betrekking waar gedegen kennis van financiële verslaglegging en oog voor het juridische detail goed van pas komt.

Op een mooie, maar frisse dinsdagochtend rij ik over de Afsluitdijk naar Enkhuizen voor een ontmoeting met deze opmerkelijke vriend. Noordwestenwind en dat betekent dikwijls prachtige vergezichten in dit deel van Nederland. Het is nog vroeg in het seizoen. Op het IJsselmeer zijn nog weinig 'jachies' te bekennen. Een eenzame vissersboot dobbert vlak onder de dijk, terwijl mannen in oranjepakken in een kleine bijboot bezig zijn met het lichten van de fuiken. Een verdwijnend beeld constateren we samen, als we in Enkhuizen aan de koffie zitten.

Jonge jaren

Theo is een geboren Enkhuizer. Hij woonde er tot zijn zestiende. Aan die jaren bewaart hij goede herinneringen. Zijn grootvader was visser en zijn vader ging regelmatig met hem mee. Voor de afsluiting van de Zuiderzee viste de oude Stavenuiter op haring, maar dat was na 1932 voorbij. Theo herinnert zich nog hoe hij samen met andere kinderen in de bijvangst zocht naar kleine palingen ('zoeken in de puf' werd dat genoemd) Tegenwoordig fiets hij af en toe naar de oude haven, maar veel visserij activiteiten zijn er niet meer. En, merkt hij niet zonder weemoed op: "ook die zullen binnenkort wel voorbij zijn".

Theo kwam overigens al vroeg in aanraking met het Zuiderzeemuseum. Hij zat met de kinderen van de eerste directeur van het museum, de heer Bouma, in de klas. Ook geeft hij hoog op van mannen die veel voor het museum hebben betekend in die eerste periode, pastoor Voets en Piet Sybrandi. Op mijn vraag hoe lang hij al lid van de Vriendenvereniging is, haalt hij de schouders op: 'geen flauw idee, maar al wel erg lang.....'.

Bij de marine

Als jongen van zestien wilde Theo meer van de wereld zien en hij meldde zich aan bij de marine. In 1954 en 1955 was hij gedetacheerd in Nieuw Guinea. Na een jaar of zes had hij het wel gezien bij de marine en ging werken bij VMF/Stork. Overdag werken en in de avonden studeren. Na zijn pensionering zocht Theo de plek waar hij zijn jeugd had doorgebracht weer op en sindsdien woont hij er weer.

Terug op het oude nest, maar niet om er stil te genieten van zijn oude dag. Hij is penningmeester van de Oranjevereniging en het ledental is sinds zijn aantreden gestegen van 300 naar ruim 700. Door zijn jaren bij de marine heeft hij de status van 'veteraan' verworven en door het contact met andere veteranen heeft hij zich sterk gemaakt voor een monument ter herinnering aan gesnevelde Indiëgangers. Acht jonge mannen uit Enkhuizen werden bij de politieke acties in Indonesië gedood en bij de jaarlijkse dodenherdenking op 4 mei werd er geen aandacht aan besteed. Het op Theo's initiatief opgerichte monument, een in steen uitgehouwen, opengeslagen boek, staat naast het monument ter herdenking van de gevallen in de Tweede Wereldoorlog. Aanvankelijk zaten politieke complicaties de snelle realisering van het monument in de weg, maar tot tevredenheid van velen en zeker van de initiatiefnemer, is het monument dit voorjaar door oud Indiëganger Dirk van der Deure onthuld in het bijzijn van de Burgemeester en ruim 200 veteranen en belangstellenden. Op naar het volgende project, want voor stilzitten is Theo nog veel te jong! ■